

[H. C. Hansen.]

ning af de vedtagne forsvarsudgifter og til imødegåelse af vor vanskelige valutasisituation. Fra radikal side tog man på forbånd afstand fra at medvirke til gennemførelsen af en værneskat, og et forlig om denne har derfor måttet sluttes direkte mellem regeringspartierne og socialdemokratiet.

På de punkter afviger ændringsforslaget fra det oprindelige forslag. Vi er gået med til, at grænsen for skattepligtens indtræden er nedsat fra en skalaendkomst på 10 000 kr. til en skalaendkomst på 8 000 kr., men det beløb, som skal betales i dette indkomstinterval, er så lille, at vi ikke har villet afvise en sådan udvidelse af skattepligten, som vi iøvrigt allerede ved forslaget fremsættelse havde erklæret os villige til at forhandle om. Endvidere er skattesatserne forhøjet, fordi man fra regeringspartiernes side har fastholdt kravet om, at skatten skulle kunne fradrages i det følgende års indtægt. Dette medfører en øjeblikkelig stærk forhøjelse af skatteudskrivningen; for hvert af de to år vil provenuet blive forøget fra 75 mill. kr. til 105 mill. kr., altså med to gange 30 mill. kr., noget, som kunne have været undgået, hvis man havde fulgt vort forslag. Det er unægtelig en hårdhændet anskuelsesundervisning i skattefradragets virkninger.

Vi har også givet tilslutning til forslaget om bemyndigelse til optagelse af statslån indenfor en beløbsramme af 150 mill. kr. Dette forslag må give mig anledning til et par bemærkninger vedrørende likviditeten. Det er min opfattelse, at der mellem den højtærede finansminister og os er enighed om, at det må være den samlede likviditet i samfundet, der er bestemmende for statens pengepolitik. Tilbage står imidlertid spørgsmålet om, hvorledes regeringen ønsker at påvirke likviditeten i samfundet i det kommende år. Med det forlig, som vi nu er i færd med at fuldføre — i hvert fald fuldføre en del af —, vil forbruget blive begrænset. Vi erkender nødvendigheden heraf, men jeg gentager min advarsel mod unødige begrænsninger af investeringerne. Jeg hilser på mit partis vegne med tilfredshed, at den bundne opsparring vel betyder en begrænsning af de pågældende skatteyderes forbrug, men at den bundne opsparring samlede beløb fortsat tænkes stillet til rådighed for bankers og sparekassers udlånsvirksomhed. Vi udtaler også vor tilfredshed med den opnåede enighed om, at kun halvdelen af forbrugsafgifterne og til lægsindkomstskatten skal afskrives på re-

guleringskontoen, medens den anden halvdel indgår på statens foliokonto — for at sige det knapt.

Mit parti er imidlertid overbevist om, at disse foranstaltninger ikke i sig selv vil være tilstrækkelige, når det gælder om at klare tilvejebringelsen af en rimelig likviditet i samfundet.

Under udvalgsforhandlingerne har den højtærede finansminister redegjort for, hvorledes han forventer, at likviditeten i samfundet vil udvikle sig i det kommende år. Der er herved taget hensyn både til de ændringer i betalingsforholdene overfor udlandet, som skønnes at blive følgen af forslag, vi er enedes om at gennemføre, og til selve disse forslags påvirkning af statsfinanserne. Endvidere er forudsat, at der ydes den boligstøtte, hvorom der er givet tilsagn, og at en vis begrænsning i statens bygge- og anlægsvirksomhed finder sted. Resultatet er blevet, at den tendens til nedgang i likviditeten, som har gjort sig gældende, vil fortsætte, omend i aftagende tempo. Dette gælder også, selvom de bundne opsparingsbeløb, som foreslås, ikke nedkules.

Konsekvensen heraf må være, dels at den højtærede finansminister må overtrække foliokontoen i den kommende tid, dels at det ikke i øjeblikket er muligt for staten at optage lån i markedet, således at det forsvarslån, der er stillet forslag om, først kan optages, når likviditeten i samfundet tillader det. Om dette sidste forstår jeg på den højtærede finansminister efter hans bemærkninger ved fremsættelsen, at vi er enige.

Vi må ønske, at regeringen træffer de fornødne forholdsregler for at imødegå en fortsat stramning af kreditforholdene. Hvad kan det nytte, at man vil vedstå de givne tilsagn om støtte til boligbyggeri, hvis dette ikke kan komme i gang, fordi man ikke kan få byggelån? Med den nedgang, der har fundet sted i bankernes kassebeholdning, må det forventes, at en stor tilbageholdenhed vil blive udvist med hensyn til at yde nye byggelån. Vi går ud fra, at den høje regering har sin opmærksomhed stærkt henledt herpå. Jeg vil iøvrigt gerne i denne forbindelse pege på, hvad alle her i salen er klar over, at også landets kommuner er hårdt ramt af den øjeblikkelige kreditstramning, og at udveje må findes for, at kommunerne kan opnå finansiering af nødvendige formål. Denne forpligtelse er så meget stærkere, som de skatteforanstaltninger, der nu gennemføres